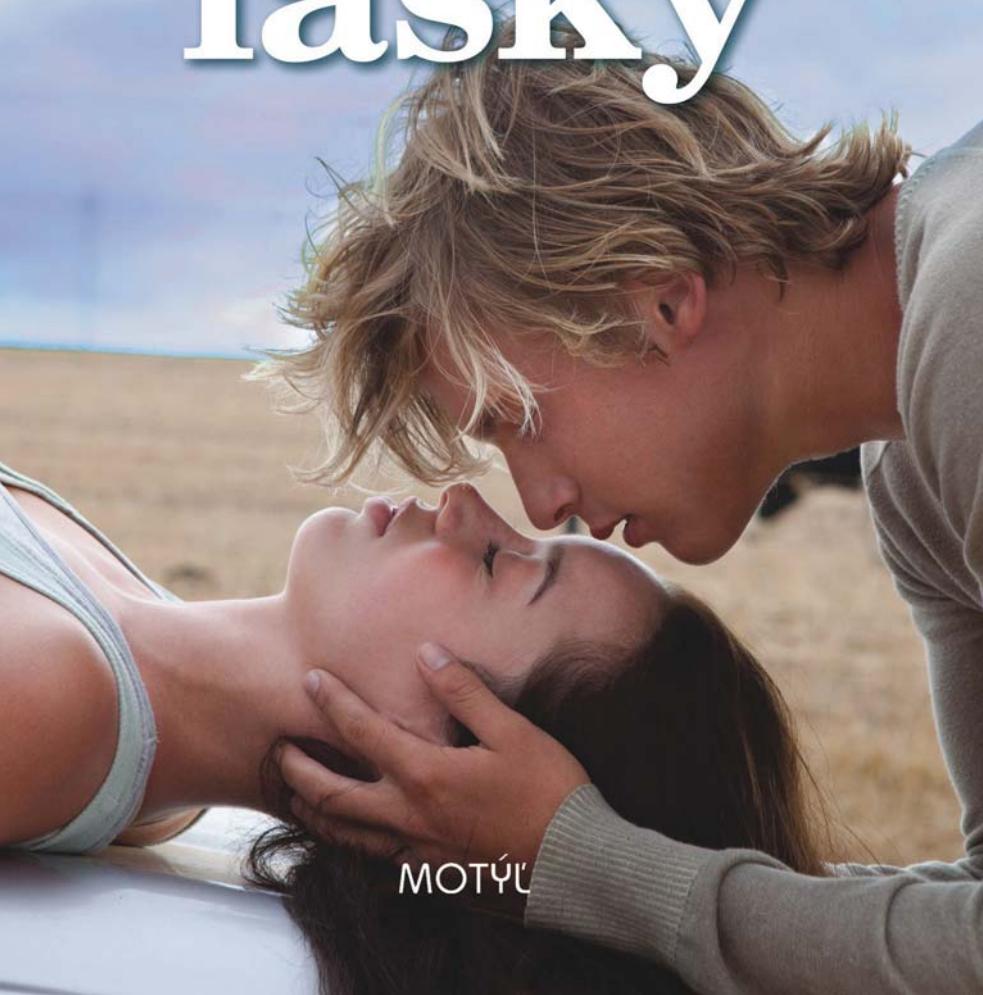

Dominika Spodniaková

Súboj lásky

MOTÝL

Súboj lásky

Dominika Spodniaková

Copyright © Dominika Spodniaková 2012
Design © Motýľ design 2012
Cover photo © Isifa 2012
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2012

ISBN: 978-80-89482-53-5

Súboj lásky

Dominika Spodniaková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Venujem Tebe, lebo dokážeš zmeniť svet.

Prológ

Na každého človeka čaká ten jeho poklad.

Alchymista (Paulo Coelho)

Každý z nás má nejaký skrytý talent. Dar, ktorý by mal určiť smerovanie jeho života a ukázať mu, čo všetko v živote môže dosiahnuť.

Niektorí dokážu preplávať päťdesiatmetrový bazén v rekordnom čase, iní píšu knihy, tvoria výnimočné umelecké diela alebo hrajú na hoboji. Stanú sa z nich slávni ľudia, ktorí zmenia chod dejín, sú zapísaní v mnohých knihách a hovorí sa o nich ako o „hrdinoch“.

Potom sú tu takí, ktorí svoj talent neprejavujú tak teatrálne. Napríklad moja mama dokázala ľudí trpezlivo vypočuť, a hoci im neporadila (čo sa stávalo dosť často), vedela ich povzbudiť. Jej dar spočíval v schopnosti počúvať a byť ľuďom oporou.

Ja nepatrím ani do jednej z týchto skupín talentovaných ľudí. Ešte keď som bola malé dieťa, všetci lekári a odborníci, ktorých som navštívila, sa zhodli na jednej veci: som nadpriemerne vnímavý človek. Aspoň to ukázali výsledky nespočetného množstva testov, ktoré som musela podstúpiť.

No ani v škole pre nadané deti, na ktorú ma prihlásili rodičia v domnení, že zo mňa vyrastie génius, sa vo mne výnimočné

Dominika Spodniaková

schopnosti neprejavili. Bola som skrátka celkom obyčajné dievča. Až do svojich pätnástych narodenín.

Potom sa odrazu všetko zmenilo. Aspoň v mojej hlave.

A jediní ľudia, ktorí o tom vedeli, zahynuli v lietadle smerujúcom z Hondurasu do strednej Európy o dva roky neskôr.

Stala sa zo mňa sirota s darom, o ktorý som nikoho neprosila a bez ktorého by bol môj život oveľa jednoduchší.

I.

Treba riskovať, kráčať inými cestami a zanechať iné.

Brida (Paulo Coelho)

Billy je naozaj úžasná. No hoci ju mám rada, nemyslím si, že jej nápad so sťahovaním bol dobrý. Chápem, že dva roky po smrti mojich rodičov, ktoré so mnou strávila v našom dome, boli kruté pre nás obe – koniec koncov, moja mama bola jej sestra, ale ak si myslí, že sťahovaním sa zbaví spomienok a zlých pocitov, mylí sa.

Občas, keď som sa ju snažila prehovoriť, aby dala tomu domu ešte príležitosť, mala som pocit, akoby som sa rozprávala so stenou. Rešpektovala môj názor, veď mám sedemnásť, ale napriek tomu si robila veci po svojom.

Prenajala biely dom na pieskovej pláži v stredomorskom štýle a zavolala sťahovákov, ktorí všetky naše veci premiestnili takmer za jediný deň.

Na holé steny domu, v ktorom ste prežili takmer celý svoj život, bol naozaj hrozný pohľad. Všetko tam voňalo nostalgiou, a hoci som kvôli rodičom neplakala už niekoľko mesiacov, teraz sa mi oči opäť zaliali slzami a po lícach mi stekal slaný vodopád. Zdalo sa mi, akoby sme ich druhýkrát pochovávali. Strašná predstava.

Billy ma silno objala okolo pliec, vyviedla z prázdnej haly a naposledy za mnou zamkla dvere.

„Všetko bude v poriadku,“ povedala nežne.

„Viem,“ odpovedala som, ale nemyslela som to vážne. Pravdupovediac, kým sme bývali v našom starom dome, mala som pocit, akoby som stále bola s rodičmi a akoby bolo moje tajomstvo v bezpečí. Nová budúcnosť ma desila.

Billy dom predala nejakým novomanželom, ktorí ani chvíľu neváhali a okamžite zaň vyplatili plnú sumu. V hotovosti. Ani sa nečudujem. Bol taký úžasný, že sa oň realitky doslova bili. Mohli sme si ho dovoliť vďaka ockovmu lukratívnemu miestu výkonného riaditeľa mestskej banky a niekoľkých bestsellerom z pera mojej mamy.

S Billy som nastúpila do jej bieleho pickupu, ktorým ma ako dieťa niekoľkokrát viezla domov zo školy, keď mala mama veľa práce alebo ju tlačil termín odovzdania rukopisu. V centre mesta mi Billy zvykla kúpiť cukrovú vatu alebo hranolčky so sladkou horčicou. Vždy podľa toho, aký bol deň: v pondelky, stredu a piatky to bola cukrová vata a ostatné dni hranolčky. Bolo to naše malé tajomstvo.

Netušila som, že nastane deň, keď ma tým istým autom odvezie navždy preč z nášho domu.

„Môžeme?“ spýtala sa Billy zapínajúc si bezpečnostný pás.

„Uhm,“ zamrmlala som. Naposledy som sa pozrela na zastreté okná svojej detskej izby a maminej pracovne, z ktorej som ešte stále počula zapálené ťukanie do počítača.

„Poďme!“

Auto hlučne naštartovalo a pohlo sa dolu ulicou. Musel to byť neuveriteľne smiešny pohľad. Honosná štvrť s domami za milióny dolárov a cez ňu prechádzajúci starý hrdzavejúci a hlučný pick-up. A hoci som bola smutná, musela som sa po-usmiať nad touto myšlienkou.

Billy pustila jeden zo starých albumov Briana Adamsa a autom

Súboj lásky

sa rozoznali zvuky piesne Summer Of' 69. Obidve sme ju z duše nenávideli, pretože vždy, keď ju niekde hrali, moji rodičia sa chytili za ruky a začali spolu „romanticky“ tancovať, nech boli kdekoľvek. Raz sa to stalo napoludnie v nákupnom centre a hneď na druhý deň vo vestibule ockovej banky. Bol to neskutčný trapas.

Neznášala som to najmä preto, lebo tie tri a pol minúty trvania piesne som pre nich neexistovala. Naozaj som presvedčená, že aj keby som sa topila, nezachránili by ma, pretože v tej chvíli by boli zaujatí sami sebou. Billina averzia však mala hlbšiu pointu. Raz vraj moji rodičia takto začali spolu tancovať na dvojitom rande, na ktorom bola s nimi aj Billy a jej vtedajší frajer. Keď dídžej omylom pustil Summer Of' 69, skončilo sa to vychrstnutou vodou do jej tváre a radou jej v tom momente už ex-frajera, aby dala svoju sestru liečiť. Vtedy prišla Billy o dve veci. O frajera a aj o akúkoľvek náklonnosť k tejto piesni.

Bolo to čudné, ale v tej chvíli nám obom zdvihla náladu.

„Billy?“ opýtala som sa pozerajúc von oknom, „nemohli by sme sa zastaviť na cintoríne?“ Cítila som, ako sa na mňa zadívala. Trochu prekvapene a trochu ľútostivo. Pozrela som na ňu. „Neviem, kedy sem najbližšie príde... a...“

„Debbie, samozrejme, že môžeme ísť na cintorín,“ povedala Billy a potľapkala ma po kolene, „jasné, že tam pôjdeme.“

„Fajn.“

Chvíľu bolo v aute ticho, potom som si začala nervózne obhrýzať mäkkú kožu okolo nechtov. Billy na mňa podchvilou pozrela so zdvihnutým obočím. Po niekoľkých minútach a niekoľkých poobhrýzaných nechtoch to už nezvládla.

„Debbie, stalo sa niečo?“

„Neviem,“ odpovedala som. Vedela som, že sa ma to chystá opýtať, a napriek tomu som si nedokázala prichystať adekvátnu odpoveď, ktorá by vyjadrila moje momentálne pocity. „Asi sa bojím zmeny,“ dodala som.

„Chápem. Ja sa jej tiež bojím.“ povedala Billy a zaparkovala pred veľkou bránou cintorína.

Až kým tam nepochovali mojich rodičov, bolo to jedno z mojich najmilších miest. Možno to znie morbidne, ale je to pravda. Občas po škole som tam zašla a pod tujami čítala knihy. Neboli tam nijaké veľké hroby, len nízke náhrobné kamene, pomedzi ktoré sa dalo prechádzať. Vyzeralo to tam presne ako na jednom z tých vojenských cintorínov, čo sa objavujú v seriáloch JAG alebo Kosti.

Billy sa rozhodla počkať ma na lavičke pri bráne. Nikdy nebola na takéto veci. Dokonca aj na pohrebe mojich rodičov ostala sedieť v aute pred cintorínom, a tak sa s nimi rozlúčila. Hoci to vtedy nik nepovedal, takmer všetci ju mali za bezcitnú mrchu, ktorá nie je schopná dať svojej sestre posledné zbohom a potrebuje byť niečím zaujímavá. To však vôbec nie je pravda. Billy neznášala pokrytco, ktorí sa na pohreboch tvárili ako najlepší priatelia zosnulých, ale pritom nerobili nič iné, len ich neustále ohovárali. Navyše nemala rada plač na verejnosti. A tak sledovala celý obrad z auta bez toho, aby si na zaslzené a opuchnuté oči musela nutne dať tmavé slnečné okuliare od Gucciho.

„O chvíľu som späť,“ povedala som jej. Usmiala sa na mňa a vreckovkou si utrela vlhkú lavičku.

„Pokojne buď tak dlho, ako chceš.“

Po štrkovej ceste som sa vydala k miestu, kde boli pochovaní moji rodičia. No ešte predtým, než by som sa Billy stratila z dohľadu, otočila som sa.

„A pozdrav ich odo mňa!“ zavolala za mnou. Súhlasne som jej ukázala vystrčený palec a usmiala som sa. Aspoň tak, ako som toho bola schopná na mieste, kde už vyše dva roky ležali mŕtve telá mojich rodičov v tri metre hlbokom hrobe.

Na ich hrobe neboli nijaké kvety ani zapálené sviečky. Niektoré miesta na cintoríne boli preplnené rezanými ružami

Súboj lásky

alebo tulipánmi a sviečkami v tvare anjelov, ale na ich hrobe nebolo nič. Vôbec mi to nepripadalo smutné, aj keď ľudia väčšinou rátajú mieru obľúbenosti človeka podľa počtu harabúrd na jeho hrobe.

„Ahojte,“ pozdravila som potichu, akoby som sa bála, že ma niekto začuje. Vlastne som ani nevedela, čo im mám povedať, a tak som tam chvíľu len stála a pozerala na mramorové náhrobky s ich menami.

Anne Melanie Brooksová

*1970- 2008

R.I.P.

Aaron Brooks

*1968- 2008

R.I.P.

Kedysi sa mi zdalo absolútne nemysliteľné, že ľudia, s ktorými som prežila takmer celý svoj život, raz budú existovať len ako vytesané písmená v kameni. Pripadalo mi to také absurdné.

„Asi to už viete, ale...“ prehltna som horké sliny, „s Billy sa sťahujeme do nového domu na pobreží. Hovorí, že nám tam bude dobre a viem, že to myslí úprimne, ale bojím sa.“ Pristúpila som bližšie k pomníku, akoby som im to chcela zašepkať do ucha.

„Vy viete, čoho sa bojím, však?“ Prstami som prechádzala po vypuklých častiach pomníka. „Mám strach, že moje tajomstvo už nebude v bezpečí.“

Sadla som si na trávku, prekrížila si nohy, a hoci som nebola z tých detí, ktoré s rodičmi zdieľajú všetky svoje pocity, ako si spontánne som si pred nimi vyliala dušu. Bolo to, ako keď s niekým chatujete na Facebooku, akoby sa zmazali všetky zábrany a vy sa zdôveríte ešte aj s tým, koho frajer sa vám páči.

Niežeby som vtedy svojim rodičom rozprávala o frajeroch cudzích dievčat. Až tak ďaleko sme sa nedostali.

Keď mi už postupne začali trpnúť nohy, pozrela som sa na svoje „vintage“ hodinky, ktoré som stále nosila na krku. Sedela som tam už dobrú hodinu. Rýchlo som odovzdala našim pozdrav od Billy, rozlúčila sa a vrátila k tete sediacej na lavičke.

Keď ma uvidela, mlčky vstala a zamierila k autu. Zadok mala celkom premočený od vlhkej lavičky, a hoci sa mi to zdalo zábavné, nepovedala som jej nič.

Nasadli sme do pickupu, chvíľu čakali, kým naštartuje (so starými autami vôbec nie sú žarty, to vám poviem), a potom sme sa pohli na trojprúdovú diaľnicu von z mesta a následne zo štátu.

Musím povedať, že výber domu sa Billy celkom podaril. Ak by som si odmyslela rozbitú zámockú dlažbu na príjazdovej ceste, asi milión krtincov na trávniku pred domom a šúpajúcu sa bielu farbu z francúzskych okien na prízemí, vyzeral by dokonca celkom luxusne.

„Potrebuje ešte nejaké opravy,“ poznamenala Billy vystupujú z auta.

„To vidím,“ odvetila som jej. Pozrela sa na mňa, akoby som ju práve bodla nožom presne do srdca. Vôbec som nemusela použiť svoj „talent“ na to, aby som pochopila, čo tým pohľadom myslela. Rýchlo som to chcela urovnať, a tak som vzápätí dodala: „Chcela som povedať, že napriek tomu je pekný. Vážne.“

Zabralo to. Chvíľu sa ešte potešila pohľadom na prednú časť domu a potom ma Billy začala ťahať k hlavným dverám. Spod kvetináča s bazalkou, ktorý stál na zemi hneď vedľa dverí, vybrala kľúč.

„Super, kľúče pod kvetináčom. Nenápadné,“ zašomrla som, kým Billy sústredene odomykala. Nejakو sa jej to nedarilo.

„Ja viem. Vymyslíme pre ne iné miesto,“ ale povedala to skôr kľúčovej dierke.

Súboj lásky

Keď sa s tým kľúčom zabávala niečo vyše dvoch minút a bola zjavne nervózna, prešla ma trpezlivosť, a tak som jej ho vytrhla z ruky. Mne to išlo celkom hladko. Stačilo len kľúčkou trochu nadvihnúť dvere.

Hoci zvonka si dom vyžadoval zopár nevyhnutných opráv, zvnútra bol celkom bezchybný. Aspoň na prvý pohľad.

„Predošlí majitelia nám tu nechali väčšinu zariadenia,“ povedala Billy, keď si všimla môj výraz. Väčšinou totiž nové domy bývajú prázdne alebo zariadené najlacnejším nábytkom z Ikea.

„Je to fakt super, Billy.“ Obzerala som si úžasnú bielu pohovku, ktorá trónila na čerešňových parketách uprostred haly, hneď pod veľkým francúzskym oknom.

„Ja viem,“ odvetila Billy hrdo, „a to si ešte nevidela svoju izbu.“ Chytila ma za ruku a ťahala na poschodie, kde boli ďalšie izby. Billy vyzerala tak nadšene, že sa dalo tušiť, ako tá izba bude vyzeráť ešte predtým, než otvorila dvere na konci chodby. Len čo som vstúpila do bielej izby veľkej ako menšia školská trieda, vyšlo zo mňa hlasné: „Páni!“

Ten hlas absolútne neznel ako môj vlastný. Možno znel ako hlas Seleny Gomez, alebo kohokoľvek iného, ale určite nie ako môj.

Billy si to našťastie nevšimla, za čo som bola v tej chvíli nesmierne vďačná.

„Môžeš ma na chvíľu nechať samu?“ spýtala som sa a sadla si na veľkú posteľ.

„Jasné, budem dole.“

Vyšla z izby, zavrela za sebou dvere a potom som počula niekoľko rýchlych krokov duniacich dolu schodmi.

Posunula som sa k okraju postele a oprela sa o stenu. Všetko tam vyzeralo tak pekne a útulne, až sa to bilo s mojím vnútrom. Veľká posteľ, biela komoda a obrovské zrkadlo so žiarovkami po obvode.

Bola to presne taká izba, akú by chcelo mať každé dievča. Jediný problém bol v tom, že nebola moja. Nič v tejto izbe mi nepatrilo, a keď som si to uvedomila, cítila som sa presne ako ľudia, ktorí stratia svoju minulosť, a preto s obavami hľadajú do budúcnosti.

Na príjazdovej ceste zastali autá sťahovákov. Rýchlo som vybehla pred dom po škatule, v ktorých sme mali zbalené všetky veci.

„Môžeme vám to odniesť až dovnútra, slečna.“

Zdvihla som oči a zazrela mladého chlapca oblečeného v károvanej flanelovej košeli a vyblednutých nohaviciach. V rukách držal škatuľu s kuchynským riadom.

„Vďaka, ale toto si vezmem sama,“ odvetila som a ťahala späť k sebe škatuľu s vecami zo svojej starej izby, pričom som sa snažila nevšímať si jeho očarujúci úsmev. Hovorím vám, takí chalani by nemali robiť sťahovákov. Ako potom majú pri nich dievčatá ostať vo vlastnej koži?

Vzala som si svoj náklad a snažila sa ho čo najrýchlejšie striasť, hoci som vedela, že mi je v pätách aj s kuchynským riadom.

„Počkaj,“ zavolať na mňa, keď som vychádzala hore schodmi, „naozaj nepotrebuješ pomoc?“

„Myslím, že to zvládnem aj sama, vďaka,“ odvetila som a pokračovala v ceste.

Vošla som do izby a začala sa vybaľovať. Niekoľko políc som zaplnila knihami, a hoci mi to trvalo poriadne dlho, sťahováci sa pred domu ani len nepohli, pretože z prízemí sa ozýval hlas Billy, ktorá s nimi oduševnene konverzovala.

Odtiahla som jemné biele závesy a vyzrela von tak, aby ma bolo vidieť čo najmenej. Bol tam. Všetky naše veci už boli zrejme v dome a teraz sa znudene opieral o kapotu nášho pickupu. Na ušiach mal slúchadlá, prstami rytmicky klepkal po bielom plechu a ústa sa mu pravidelne otvárali a zatvárali. Pravdepodobne si pospevoval. Musela som sa pousmiať.

Súboj lásky

Nenápadne som sa snažila otvoriť okno. Bolo riadne ťažké, ale napokon sa mi ho podarilo jemne odchýliť. Konečne do izby vošiel čerstvý vzduch a s ním aj ruch ulice. Takto aspoň budem mať prehľad, čo sa deje vonku.

Na komodu som vyložila kozmetiku a oblečenie, ale semtam som očkom mrkla dole. Naďalej bol opretý o auto. Odrazu sa okno zatvorilo s takým buchnutím, že som od ľaku takmer vyskočila z kože, a to upútalo chlapcovu pozornosť.

Stiahol si slúchadlá z uší a s úsmevom mi zakýval. Rýchlo som sa skrčila pod parapet, aby ma nebolo vidieť, pretože som sa cítila naozaj trápne. Ktoré normálne dievča pozoruje sťahováka z okna svojej izby? No dobre, možno ich je viac, ale ja taká nie som. Aspoň som taká nikdy nebola. A neospravedlňuje ma ani to, že je taký pekný. Zvláštne. Nemohla som ani matne zachytiť, čo si myslí, pretože som zrejme bola príliš ďaleko.

V tej chvíli som bola na seba fakt napálená. Teda možno nie tak celkom na seba, ale skôr na dar, ktorý ma dennodenne privádza do šialenstva, ale keď ho naozaj potrebujem, je mi nanič.

Vedela som, že sa pod parapetnou doskou nemôžem skrývať večne, ale momentálne mi tam bolo celkom pohodlne.

Sťahovacie autá konečne odišli a do mojej izby sa dovalila Billy, očividne nadšená z mladých džentlmenov, s ktorými horlivo debatovala.

„Pomôžeš mi vybaľiť tie veci, Debora? Je toho naozaj veľa.“

„Jasné,“ súhlasila som vstávajúc zo zeme, pričom som si nenápadne povzdychla.

„Toto ti tu nechal jeden z tých chalanov.“ Billy mi zrazu podala malý poskladaný papierik. Cítila som sa ako na základnej škole.

Sadla som si do mäkkého ratanového kresla a čítala správu. Billy zo mňa nespúšťala oči. Prečítala som ju od začiatku až do konca asi trikrát a čím dlhšie som sa na ňu pozerala, tým vyššie mi stúpalo obočie.

„Tak čo chce?“ vyzvedala Billy. Občas sa správala ako päťroč-
né dečko, ale bolo to milé.

„Pozýva ma na rande,“ odvetila som neveriacky. „Zajtra.“

Bolo mi jasné, že Billy sa ma každú chvíľu opýta, či tam pôj-
dem, a ak jej odpoviem, že nie, vytreští na mňa tie svoje očiská
a zvrieskne: „Prečo?!“ – a tak som hneď dodala: „Myslím, že
tam pôjdem,“ aj keď to vôbec nebola pravda.

Viete, naozaj si myslím, že Will (tak sa podpísal pod správu)
je milý, pokiaľ sa to dá súdiť z dvoch nesúvislých viet, jedného
zabuchnutého okna a jedného sedemnásťročného dievčiska,
krčiaceho sa pod parapetnou doskou, ale problém bol v tom,
že ja som na takéto veci vôbec nebola. Nikdy som nepatrila
k tým skupinám obľúbených ľudí, o ktorých má vždy niekto
záujem. Skôr som sa radila k samotárom, prípadne k tým, ktorí
takéto veci neriešili. Jednoducho povedané, romantika a môj
dar vôbec nejdu dokopy a tak, aj keď som Billine myšlienky
upokojila tvrdením, že s Willom von pôjdem, absolútne som
to nemala v úmysle.

II.

*Bojovník vie, že všetky bitky v minulosti ho niečo naučili.
Pre toto poznanie však musel trpieť viac, ako bolo potrebné.
Opäť strácal čas v boji proti klamstvu.
A trpel za ľudí, ktorí si jeho lásku nezaslúžili.*

Učebnica bojovníka svetla (Paulo Coelho)

Snažila som sa bežať čo najrýchlejšie, ale akoby som utekala vo vode. Nohy som mala ako z olova a každou sekundou ma moji prenasledovatelia dobiehali. Srdce mi bilo až kdesi v hrdle a lapala som po dychu.

„Musím sa zachrániť,“ opakovala som si v duchu, „musím sa zachrániť.“

Dlhé bledé šaty mi vietor naširoko rozfukoval, a tak som spomaľovala ešte väčšmi. Za mnou sa ozýval zlovestný krik prenasledujúceho davu. Obzrela som sa. V rukách držali vidly, palice a dlhé fakle, ktorými si za tejto mesačnej noci svietili.

Nohy sa mi motali od únavy a v ušiach mi zneli smrtonosné výkriky.

„Chyťte tú bosorku!“

„Je to čarodejnica! Uriekla celú moju rodinu!“

„Zabite ju!“

„Zabite ju!!!“

Avšak oveľa viac ako ich slová ma desili ich myšlienky plné zúrivosti, nenávisti a krvilačnosti. Vedela som, že sa nezastavia, kým ma nezabijú pomalým a ukrutne bolestivým spôsobom. Pre výstrahu ostatným.

Strach mi postupne zväzoval celé telo a jediné, čo mi zostávalo, bolo modliť sa. Rýchlo som odriekala latinské modlitby a celou silou sa snažila vypudiť ich myšlienky zo svojej hlavy.

Iba ja som vedela, že nie som nijaká bosorka, že som nevinná. Moje schopnosti však svedčili proti mne. Oľutovala som, že som sa prostredníctvom nich snažila ľuďom pomáhať, pretože takto by som sa vyhla prenasledovaniu inkvizíciou.

V hrudi som cítila strašnú bolesť. Noha sa mi zachytila o trčiaci koreň stromu a ocitla som sa na zemi. Odrazu som si uvedomila, že už nemám kam ujsť.

Zdrapili ma čiesi obrovské ruky a za hromadného pokriku davu ma vliekli lesom do mesta. Oči som mala zakalené prachom a slzami, ale aj tak som si všimla hustý dym stúpajúci z námestia.

Do hlavy sa mi dobýjali posmešné výkriky a pohrdavé myšlienky okolostojacich a do nosa mi vrážal pach hustého čierneho dymu.

Vliekli ma kamennými ulicami mesta, až kým ma nesotili na studenú dlažbu pred drevenú hranicu, z ktorej šľahali divé červené jazyky.

Z okolostojaceho davu vystúpil muž v tmavej reverende. Nezáležalo na tom, čo poviem, podľa jeho myšlienok som bola odsúdená už dávno.

„Priznaj, že si sa spojila s démonickými silami, a zachrániš si život!“ skríkol na mňa a gestom nabádal dav k ešte odpornejšiemu vysmievaniu a nenávistnejším myšlienkam.

Ostala som ticho. Dlhé vlasy mi vo vlhkých prameňoch padali do tváre. Snažila som sa postaviť, ale nohy sa mi podlomili a znova som sa zosypala na kamennú zem.

Súboj lásky

Pristúpil ku mne bližšie. „Priznaj to, bosorka!“ nástojil.

Stále som bola ticho. Strácal trpezlivosť. Z ohňa vzal horiacu triesku a priložil mi ju na líce. Pocítila som ukrutnú bolesť a z hrdla sa mi vydral zúfalý krik a plač.

„Nechceš predsa zomrieť v takých mukách! Priznaj sa!“ kričal.

Zvrieskla som od bolesti, ale nič som nepovedala.

Vedela som, čo bude nasledovať, ale na niečo také sa pripraviť nedá. Z oboch strán ma zdrapili kati. Okamžite som sa začala metať a prosiť o milosť. Muž ich zastavil a dal mi poslednú možnosť priznať sa. No nemohla som to spraviť. Kričiacu a plačúcu ma kati vyložili na hranicu a mocne ma priviazali o drevený kôl.

Všade okolo sa vznášal smrad horiaceho dreva a mojich obhorených šiat zmiešaný s nenásytnými myšlienkami prizerajúceho sa obecnstva. Ich zvrátené chute mohla naplniť iba moja smrť.

Horúcosť a pálava mi začala stúpať k tvári a čoskoro som zacítila smrtiace ohnivé jazyky na svojich chodidlách.

Mestom sa rozliehal môj nárek.

„Som nevinná!“ kričala som z posledných síl, no v ostatných to vyvolalo len pohrdanie.

„Prudence Horne, svojím konaním si sa odsúdila na smrť upálením. Nech Boh vykoná nad touto bosorkou svoj spravodlivý súd!“ zvolal muž v reverende.

Dýchala som horúci štiplavý dym, ktorý mi ničil telo. Dušu mi však zničiť nemohol.

„Som nevinná!“ kričala som v bolestiach a potom ma obklopil oheň.

Vykríkla som zo sna a zdesene som sa posadila na posteli. Len čo som otvorila oči, vykríkla som opäť. Pri posteli sa krčila nejaká postava.

„Upokoj sa, Debbie. To som ja,“ začula som Billin hlas a pocítila chlad vlhkej utierky na svojom čele.

Ťažko som dýchala a pred očami som mala horiace plamene.

„Mala si zlý sen. Už je dobre,“ upokojovala ma, ale akosi som ju nedokázala vnímať. Taký živý sen sa mi ešte nikdy neprisnil. Bolo to desivé a... také skutočné. Srdce mi šialene bilo a len veľmi ťažko som sa upokojila.

Z nočného stolíka som si vzala pohár vody, ktorý mi Billy priniesla, a vypila som ho celý na jeden dúšok. Aspoň trochu som si schladila vystresované vnútro.

„Odkedy si tu?“ spýtala som sa Billy. Bola to vlastne len formálna otázka, pretože som na ňu hneď vedela odpoveď.

„Odkedy si začala kričať zo spánku. Takže asi dve hodiny,“ odvetila.

„A to si ma nemohla zobudiť skôr?“

„Nedalo sa to. Vážne.“

Mala som silný pocit, že Billy sa chystala o mojom tvrdom a neprerušiteľnom spánku rozvíjať siahodlhé debaty, a tak som jej veľmi rýchlo poďakovala.

„Myslím, že to už zvládnem sama,“ povedala som jej.

„Vážne?“ zdvihla obočie až niekde ku korienkom svojich kučeravých vlasov.

Nie. „Jasné,“ odvetila som so strojeným úsmevom a vypravala som ju na našu novú chodbu.

Bála som sa znova zaspáť, aby sa mi ten sen nevrátil, a tak som sa zašila do kúpeľne. Tvár som si ovlažila prúdom ľadovej vody, ktorá mi z čela zmyla slané kropaje potu. Pozrela som sa na seba do zrkadla. V tom nočnom svetle som vyzerala akosi inak. Temnejšie a ponurejšie.

Zrkadlo bolo dostatočne veľké na to, aby som sa videla celá. Len som sa dívala na svoj obraz a dookola si v mysli prehrávala tú strašnú nočnú moru. Tvár som si utrela do mäkkého uteráka a pomalými krokmi sa vracala späť do postele. Zakrývajúc sa perinou som si pospevovala titulné melódie z animovaných rozprávok, aby som prestala myslieť na ten hrôzostrašný sen.